

Koniki polskie to rodzima rasa wywodząca się od dzikich koni-tarpanów, spotykanych jeszcze w XVIII w. na terenach wschodniej Europy. Początki ich zorganizowanej hodowli podjęto w Polsce w latach 20.–30. XX w. Z inicjatywy prof. T. Vetulaniego został założony rezerwat koników polskich w Białowieży w celu restytucji tarpana leśnego drogą naturalnej selekcji w półdzikich warunkach bytowania w Puszczy. Obecnie prowadzona jest hodowla rezerwatowa systemem półnaturalnym w naturalnym środowisku łąkowo-leśnym w otoczeniu innych dziko żyjących zwierząt, a także systemem stajennym. Hodowcy doceniają koniki polskie za ich niespotykaną wytrzymałość na trudne warunki środowiskowe, małe wymagania paszowe, a także zdrowotność i płodność. Są chętnie używane w rekreacji jeździeckiej, hipoterapii, agroturystyce, a także jako „żywe kosiarki” w czynnej ochronie przyrody. Instytut Zootechniki PIB prowadzi program ochrony zasobów genetycznych koni tej rasy (www.bioroznorodnosc.izoo.krakow.pl).

Koniki polskie. Gospodarstwo Agroturystyczne, Anna Bejnarowicz, Łabędziewo k. Reszla (fot. B. Borys)